

CON AMOR

PAUL GROENINCKX

ROMAN

Elke gelijkenis met bestaande gebeurtenissen en/of personages
berust op louter toeval.

ISBN: 978 90 8666 553 2
NUR: 330

© 2023, Paul Groeninckx
Mosae Libro, Maastricht

Foto cover: © Herbert Schaar, La Palma, Pico Bejenado 19.04.2021
Redactie en eindredactie: Boekenplan, Maastricht

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand,
of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij
elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige
andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de
uitgever. Voor het overnemen van gedeelten uit deze uitgave in
bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (Artikel 16
Auteurswet 1912) dient men zich tot de uitgever te wenden.

Dé waarheid bestaat niet

Voor Greta, con amor

La vrai générosité envers l'avenir
consiste à tout donner au présent
Albert Camus

*Wat als ze
niet meer zou
spreken*

*zou ze willen
zou ze kunnen
moeten*

zou ze willen zijn

*Wat als je
niet meer zou
zijn*

zou je willen zijn

DEEL 1

DE CEO

4 MEI

Het directiecomité was nog maar net afgelopen. Er was weer niets zinvols voorgesteld. Het maakte hem altijd nukig, dat gebrek aan heldendaden van zijn collega's. Ze hadden echt geen kloden aan hun lijf. Niemand piepte toen hij wat zei, soms was de stilte niet te harden.

‘Maak jij vóór acht uur morgenvroeg de notulen?’ had hij nog gezegd tegen Suzy, zijn assistente. Ze durfde zeker niet neen te zeggen. Het was nochtans al acht uur 's avonds toen ze elkaar de hand schudden en hij haar, een beetje cynisch, nog een fijne avond had toegewenst. Ze was per slot vrijgezel en had toch niets beters omhanden dan hem gediensstig te zijn.

Peter Van Damme zat in zijn kantoor en keek zelfvoldaan naar het parkje dat het gebouw omarmde. Het was netjes verlicht. Er lag een vijvertje in het midden. 's Zomers zaten daar soms verliefde paartjes te knuffelen. Ook weleens medewerkers van zijn bedrijf. Hij vond het leuk om geliefden te observeren. Vanuit zijn directiekamer had hij een prachtig zicht op de omgeving. Toch gebeurde het dikwijls dat hij pas voor het eerst naar buiten keek wanneer iemand hem tijdens een zakentelefoontje vertelde dat het prachtig weer was vandaag.

De dag was goed verlopen. Hij had een reeks vergaderingen afgewerkt en zou nu enkel nog door zijn e-mails gaan. Niets wereldschokkends, al had hij toch bijna een uur nodig om de 115 mails die hij sinds deze morgen had ontvangen door te nemen en sommige, voornamelijk die van HQ, te beantwoorden. Nu nog snel zijn persoonlijke Gmail-account checken. Wat was dat? Op plaats nummer drie in de vijf mails viel hem meteen een bericht op van een voor hem onbekende account. De afzender noemde zichzelf SADOM!

Wat krijgen we nu weer, dacht hij bij zichzelf. Had hij de laatste maanden nog niet genoeg meegemaakt? Zouden ze hem dan nooit met rust laten? Hij zag dat er een bestand ingesloten zat. Hij opende de mail en las: EN ZE VOND HET ECHT HEEL LEUK HOOR ☺.

Zijn nieuwsgierigheid was geprikkeld.

Peter opende snel het ingesloten bestand. Hij had er meteen spijt van, want de bedrijfspolicy was duidelijk: *Geen misbruik maken van de bedrijfsmiddelen* en dus zeker geen vreemde bestanden downloaden, bestanden die bovendien vol virussen konden zitten! Maar dit kon niet wachten. Indien hij problemen kreeg, regelde hij dat wel met de CIO, per slot was deze hem nog iets verschuldigd nadat hij hem promotie had gegeven ...

Het bestand startte traag. Hij moest dringend zijn pc vernieuwen. Eerst werd het scherm volledig zwart en dan kreeg het toestel precies een stroomstoot.

Wat hij zag, tartte elke verbeelding.

Het beeld was haarscherp: een grote kamer, een groot bed met een mooi voeteinde en een mooi hoofdeinde, het leek van gebogen kerselaarhout. In het midden van het bed lag een vrouw, met handen en voeten geboid aan de uiteinden. De vrouw was geblinddoekt en gekneveld. Haar benen waren wijd gespreid. Ze leek wel een worst, met al die touwen die in haar huid leken te snijden. Door de touwen stonden haar borsten rechtop. Hij zag meteen de tepelklemmen, verbonden met een ketting. Ook het detail dat haar geslacht geschoren was, ontging hem niet. Hij vond ook dat een vrouw een naakte poes moest hebben, of hooguit een *brazilian wax*. De vrouw leek kalm. In ieder geval: ze verweerde zich niet. Of *kon* ze zich met al die touwen en knevels niet verzetten?

Toen werd er op haar lichaam ingezoomd. Het beeld werd even troebel, maar dat werd meteen bijgesteld. Hij zag in haar mond een rubberen *ball gag*. Die werd op zijn plaats gehouden met leren riemen die over en achter haar hoofd

liepen. Ze ademde diep en onder al die riemen zat dan ook nog eens een masker dat haar gezicht onherkenbaar maakte. De camera liep langzaam omlaag en zoomde in op de tepels. Die waren, zoals hij al had gezien, stevig afgeklemd. Hij zag dat er bovendien met kettinkjes nog gewichten aan waren vastgemaakt. Over haar linkerborst liep wat bloed. De vrouw was niet echt jong meer, maar ze had mooie borsten en lange benen, zoals hij ze wel mocht. Dit moest een echte sm-liefhebster zijn, dacht hij. Hij werd wat opgewonden.

De camera liep nog verder omlaag. Haar bekken werd ergens door ondersteund, waardoor het schuin omhoog stak, naar de camera gericht. Hij herkende tussen de bilspleet een verchromde bondagehaak die anaal was ingebracht en langs achteren omhoog liep, waar hij waarschijnlijk op zijn plaats werd gehouden door een van de vele bondagetouwen. Op haar schaamlippen zaten chirurgische scharen gespannen, ook die leken hevig te klemmen. De camera liep haar benen af tot bij de enkels en toonde een perspectief van haar geslacht. Er werd nog eens extra ingezoomd. Hij vroeg zich echt af wie hem dit alles had opgestuurd. En waarom? Het beeld werd weer verruimd.

Peter keek op de klok: de film liep nog maar zeven minuten. Hij blikte even de gang van de kantooruimte in, door het verticale raampje dat langs zijn deur liep, maar op dit uur van de dag moest hij niemand meer verwachten. Iedereen was al naar huis om te genieten van zinloze televisieprogramma's.

De kamer werd extra verlicht. Het was duidelijk dat deze amateurs niets aan de verbeelding wilden overlaten. Het was of de ruimte hem bekend voorkwam. Hij twijfelde of hij iemand herkende ... maar zette deze gedachte onmiddellijk uit zijn hoofd. Dit was in ieder geval niet Louise, het was een iets oudere vrouw.

Nu kwam er een man in beeld. Hij had een leren harnas aan en een masker op. Hij droeg een enorme voorbinddildo en stapte op de vrouw af. Zonder enige voorbereiding plantte

hij zijn enorme gevaarte in haar geslacht, dat precies genoeg omhoog lag om hem te kunnen ontvangen. Ze kermde duidelijk, maar dat weerhield de man geen ogenblik van zijn plannen. Hij beukte erop los. De tepelklemmen hield hij bij de ketting vast en hij trok er af en toe vrij brutaal aan, wat haar nog meer pijn leek te doen. Hij begon het ritme te veranderen, afwisselend tergend traag en dan weer dat van een stoomboot. Zij draaide haar hoofd heen en weer van de pijn, die duidelijk moeilijk te harden was. De minuten gingen voorbij. De man leek van geen ophouden te weten. Hij bleef maar doorgaan. Dit was duidelijk een gefilmde verkrachting. Of leek ze van dit alles te genieten? Zag hij haar heupen niet meedeinen op zijn bewegingen? Gaf ze geen weerwerk? Hij kon dit met het standpunt van de camera niet zeker weten. De twee waren precies toch op elkaar afgestemd. Veel kon de vrouw in ieder geval niet protesteren, mocht ze de behandeling willen stopzetten.

De man beukte verder. Af en toe liet hij even zijn enorme dildo uit haar geslacht glijden om dan, na enkele ogenblikken, weer brutaal verder te gaan. Soms stopte hij en beroerde haar vagina met zijn met handschoenen omklede vingers, maar het kwam net niet tot het inbrengen van een hele vuist.

Peters geslacht werd hard en hij betrapte zich erop dat hij met zijn hand over zijn kostuumbroek zijn penis streelde. De hele scène bracht hem duidelijk in staat van opwinding. Er moest maar iemand zijn kantoor binnenwandelen. Hij dacht weer aan Louise.

Na nog enkele minuten van beuken – Peter zag dat de klok nu op 14 minuten en 43 seconden stond – deed de gemaskeerde man zijn dildo af en bracht hij de vrouw, zijn penis in de hand, hulde op haar borsten. Hij kneedde haar borsten en bestreek met zijn sperma haar pijnlijke tepels. De man keek even recht in de camera. De vrouw kermde.

Toen werd het beeld zwart en even later verscheen een tekst: KAREN GENIET ER ZO VAN, MAAR DE CEO GAAT LIEVER VREEMD!

19 JANUARI

De *reporting meeting* met *headquarters* was goed verlopen. De groep was tevreden over de resultaten die Peter vorig jaar had neergezet. Men had hem uitgebreid gefeliciteerd. Alle parameters waren positief. Sinds zijn aantreden was de EBITDA, de operationele kasstroom of bruto winst, met *double digits* gestegen. Dit was een goed teken. Hij had al een reeks vrij brutale maatregelen getroffen, maar die loonden duidelijk. Hij kon zeker nog veel verder gaan in de optimalisaties, als ze hem maar lieten begaan.

Hij werkte nu iets langer dan een jaar bij UB International. Hij was in januari vorig jaar aangetreden als CEO voor de regio West-Europa. Zijn imperium omvatte de Benelux en de UK. Hij was geheadhunt door een van de internationale topkantoren gevestigd aan de Avenue Louise in Brussel. Na een oneindige reeks interviews, voornamelijk vanuit de VS, was hij aangeworven door Steve, de *senior vice president* van *human resources*. Een charmante man die Peters kwaliteiten duidelijk wist te waarderen, want zijn salaris werd zonder enige vorm van onderhandeling met zo'n veertig procent verhoogd. *An offer you can't refuse*, had Steve gezegd, een aanbod dat je niet kunt weigeren.

Peter herinnerde zich nog dat hij had geantwoord dat hij dit voorstel ernstig in overweging zou nemen en 's anderendaags zijn beslissing kenbaar zou maken maar eigenlijk was zijn ego dermate gevleid dat hij instant had willen toezeggen. Alleen zijn professionele reflex had hem hiervan weerhouden. De Amerikaan aan de andere kant van de videoconferentie had instemmend gelachen.

Het financiële team had enkele zware weken achter de rug om de *reporting* en eindcijfers van het afgelopen jaar op tijd klaar te krijgen voor de meeting van vandaag. Peter had regelmatig de opeenvolgende versies besproken met zijn CFO, zijn financiële man. Alles moest kloppen: zelfs al waren de resultaten uitstekend en kon het verhaal alleen maar bijval genieten, toch moest het onderste uit de kan gehaald worden.

Hij had persoonlijk gewerkt aan de powerpointpresentatie. De resultaten mochten gezien worden, maar als CEO wist Peter Van Damme dat marketing alles was. Op zijn niveau moest je een *verhaal* verkopen. En die CFO van hem, Lesly Sarasin, was toch een te droog analyticus om hieraan te werken.

De cijfers klopten wel altijd bij Lesly, ondanks zijn drankprobleem. Hoe hij dat klaarspeelde, wist Peter niet, maar hij moest in ieder geval een goed team hebben.

Vandaag had Peter hem horen kotsen op de mannentoiletten. Lesly rook ook naar drank toen hij hem enige tijd later in zijn kantoor had opgezocht. Peter had Lesly niets gezegd, maar zou hem daar later op aanspreken.

Na de felicitaties had Steve vanuit het *executive committee* in HQ gezegd dat hij Peter 's anderendaags wilde spreken. Ze hadden om twee uur Belgische tijd afgesproken via een Zoommeeting. De technologie liet hun toe geen vaste telefoonlijnen meer te hebben op kantoor. Alle gesprekken liepen via de computer. Hij was benieuwd, maar hoopte uiteraard op een fikse loonherziening of een superbonus. Nog 24 uur afwachten en hij zou zijn bankrekening horen rinkelen.

Na de meeting met HQ had Peter Lesly nogal kortaf medegedeeld dat hij hem morgenvroeg het eerste uur wilde spreken. 'Laten we afspreken om zeven uur', had hij gezegd. Hij wist dat het voor zijn *direct report* moeilijk zou zijn zo vroeg op kantoor te verschijnen, maar dacht: Dan moet hij de drank vanavond maar eens laten.

Lesly, daar was hij van overtuigd, dronk niet tijdens de werkuren, maar bezatte zich iedere avond in die mate dat hij nog steeds een behoorlijk promille in zijn bloed had wanneer hij daags nadien weer te laat op het werk verscheen. Zijn CFO zag er altijd lijkbleek uit. Het was evident dat zijn gezondheid eronder leed. Zijn lever moest al behoorlijk zijn aangetast.

Peter had al een paar keer overwogen de man af te danken – ook zijn herhaalde afwezigheden wegens ziekte hadden hem geërgerd – maar HQ had hem op het hart gedrukt dat hij het eerste jaar zijn objectieven moest behalen met de mensen die hij had. Nu was die periode voorbij en kon hij met meer vrijheid handelen. Alleen was iemand zoals Lesly, met zijn 25 jaren anciënniteit, een dure vogel voor de groep. Niemand in de multinational begreep dat een ontslag in België zo'n kostbare grap was. Hij zou een sterke *business case* moeten voorleggen om het ontslagbudget goedgekeurd te krijgen ... Maar morgen eerst een laatste waarschuwing, en misschien kon hij de case dan al inleiden bij Steve. Hij zou zijn plan van aanpak vanavond nog eens goed doordenken. En morgen voelde hij dan wel aan of het opportuun was er iets over te zeggen. Een en ander zou ook afhangen van wat Steve hem te vertellen had.

Op het einde van de dag liep hij naar goede gewoonte door zijn e-mails. Hij had namelijk geleerd dat je de mailbox alleen 's morgens en 's avonds overloopt. Dit was hem duidelijk gemaakt tijdens een opleiding persoonlijke efficiëntie. Hij was al behoorlijk over zijn toeren over het aantal mails en dan zeker de mails van zijn *direct reports* die hem vroegen in zijn plaats beslissingen te nemen. Sommigen slaagden er zelfs in alleen een probleem te schetsen om hem dan om een oplossing te vragen. Waarvoor werden ze dan betaald, om een soort brievenbus te spelen?

Maar hij werd pas echt nijdig toen hij een schriftelijk voorstel van zijn HR-directeur Paul zag. Die had niets beter gevonden dan hem een BMW 5-reeks van het park aan te

smeren. Een afdankertje van een van de ontslagen medewerkers. Paul had zelfs het lef gehad hem een persoonlijke nota bij te voegen, die moest bewijzen dat zijn voorstel een besparing van tienduizend euro kon opleveren ... Om wat tot rust te komen, pakte Peter de catalogus die de BMW-garage hem enkele dagen geleden had meegegeven. *Zijn* versie van de wagen was perfect en die zou hij nemen. Hij moest erbij lachen. Die Paul toch, een goede man ... maar hij zou hem morgen wel op zijn plaats moeten zetten. Hij zag zijn medewerker al onbehaaglijk voor hem op zijn stoel draaien.

Peter ging die dag, tegen elke gewoonte in, om zeven uur al naar huis. Hij dacht eerst nog even bij zijn vriendin Louise langs te gaan, maar toen hij haar belde, had ze hem kort gezegd dat het haar vandaag niet paste ... dus ging hij maar direct als een goede huisvader naar moeder de vrouw. Hij zou Karen aangenaam verrassen. Zij zou, zoals altijd, iets lekkers klaarmaken en uitvoerig vertellen over wat de kinderen allemaal hadden meegemaakt.

Inger studeerde rechten in Leuven en was met glans al in haar derde jaar, met haar twintig lentes, zeker een primus. Ze verkoos met een wagentje op en af te rijden naar Leuven in plaats van op kot te zitten. John was net achttien en studeerde wiskunde, hij zat in zijn laatste jaar. Hij zou net zoals zijn vader ingenieur worden – tenminste, zo stelde *hij* zich de studiekeuze van zijn zoon voor.

‘Hoe is je meeting vandaag verlopen?’ riep Karen vanuit de keuken. Hij nipte nog even aan zijn whisky alvorens haar te antwoorden: ‘Ha ... prima.’

Hij was altijd verwonderd hoe goed zij zijn agenda kon bijhouden. Hij gaf haar geen verdere uitleg. Louise zou hij uitgebreid geïnformeerd hebben, maar ja ... dat lag anders. Zijn hond Bob lag naast zijn zetel. Bob was een labrador van tien jaar, een trouwe gezelschap.

‘Tenminste altijd eentje die blij is dat ik er ben’, zei hij plagerig als er een zeldzame keer bezoek was. Een van zijn flauwe moppen, die Karen negeerde.

Peter was duidelijk met zijn gedachten elders, namelijk bij dat privébericht via Twitter dat hij in de loop van de dag had ontvangen. Dat maakte hem echt bezorgd. Hij had de boodschap snel kunnen lezen tussen twee meetings in.

KUN JE BIJ UB INTERNATIONAL OOK NAAR HARTENLUST FRAUDEREN?

Een kort privébericht van een Twitteraccount dat hij sinds enkele maanden volgde: COACH4U. In de beschrijving stond dat je dagelijks een goede tip kreeg van de account en meermaals had hij de gekregen suggestie echt weten te smaken. Nu had hij COACH4U onmiddellijk ontvolgd en er verder geen aandacht aan gespendeerd. Maar toch begon het weer te malen.

Zijn Karen was met weinig tevreden en organiseerde het huishouden van a tot z. Zij was een aantal jaren geleden gestopt met werken. Officieel klonk het dat ze zo meer een sociaal leven konden uitbouwen, met vrienden en familie en zo – maar in de praktijk kwam dit erop neer dat zij zich volledig had ingezet voor de kinderen en voor hem, en dat hij zich nog meer op zijn werk had gestort. Zij maakte hun het leven gemakkelijk en als ze even tijd had, sportte ze als een bezetene. Zwemmen in hun overdekte zwembad, dat hij zich had veroorloofd met de gouden handdruk die hij vorig jaar had ontvangen.

Je kon hard werken, maar voor wat, hoort wat, dus luxe moest er ook zijn. Karen fietste bovendien elke week minstens driehonderd kilometer. Ze zag er patent uit voor haar 49 jaar.

Ze kwam uit de keuken gestapt en ging verleidelijk op zijn schoot zitten.

‘En vertel me eens, mijn manneke, wat zou je vanavond plezier doen, nu je zo vroeg bij mij bent?’ Ze lachte haar witte tanden bloot en aaide hem teder over zijn wang.

‘Nou, als je het zo vraagt ... pijpwerk mag er altijd wel bij zijn, hè?’

‘Heeft Suzy je niet al een beurt gegeven op het werk?’ vroeg ze hem plagerig.

Hij ging met zijn handen onder haar rok, maar ze stond al op om verder te koken. Hij nipte nog eens van zijn whisky en sloot de ogen in afwachting dat ze hem aan tafel zou roepen.

Morgen was een grote dag, dan kon hij de vruchten van de eerste roem bij UB International al opstrijken. Benieuwd wat Steve hem zou voorstellen.